

Arrest

nr. 196 783 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Poshchim Bag, district Moulovi Bazar. U ging vier jaar naar de lagere school, waarna u begon te studeren aan een madrassa, wat u bleef doen tot kort voor uw vertrek uit Bangladesh. U volgde ook een cursus computergebruik tijdens de winter van 2014. Na de schooluren hielp u soms in de winkel van uw familie.

Toen u in de zevende klas zat in de madrassa kwamen leden van de Jamiat e Shebir (JeS) de studenten toespreken om hen te proberen werven voor hun zaak, maar u hield zich afzijdig op aanraden van uw vader. Later, op 27 juli 2016, werd u op weg naar de madrassa aangesproken door vier a vijf mannen. Ze boden u een lift aan, en zeiden dat ze iets van u wouden. U volgde hen naar hun auto, maar werd dan bedwelmd met een goedje dat nabij uw gezicht werd gebracht. Toen u terug bij zinnen kwam, was u in een kamer met enkele anderen. U kwam te weten dat u beland was in een kamp en/of internaat van de Jumahetul Mujahideen Bangladesh (JMB). Na enkele dagen werd u uit de kamer gelaten en toonden ze u een ondergrondse wapenkamer, waarna ze u voorzagen van Jihadistische lectuur. U volgde een maand lang tegen uw wil de lessen aan dit JMB-internaat, waarbinnen u zich vrij kon bewegen. Dan ontdekte u een muur achteraan het internaat waar u via een boom over kon klimmen. Eens buiten ontmoette u twee leden van de Chakma-minderheid, die u hielpen om met de bus eerst naar Chitotong, en dan naar Sylhet te reizen. U nam contact op met uw oom aldaar, die contact opnam met uw vader. U kreeg te horen dat uw vader van de JMB had gehoord dat ze u zouden doden mocht u proberen terugkeren, en hij vond het voor u niet langer veilig in Bangladesh. U bleef een maand lang ondergedoken bij uw oom, en verliet dan Bangladesh met een vals paspoort met een Italiaans visum.

U vloog naar Italië over Abu Dhabi, en reisde dan per auto verder naar België. Uw vals paspoort werd door de mensensmokkelaar afgenomen toen u aankwam in Italië. U kwam aan in België op 14 oktober 2016, waar u asiel aanvraag op 19 oktober 2016. Ter staving van uw relaas legt u een geboortecertificaat, de Belgische identiteitskaart van uw zus, een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw schoonbroer, een kopie van een certificaat van het Bridge-instituut, een kopie van een brief van de madrassa, een kopie van een brief van de lagere school, een kopie van een Union-kaart, een kopie en een vertaling van een GD-entry voor.

U hebt een zus met de Belgische nationaliteit, RRNP X.

B. Motivering

Er moet door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken.

Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet **ten eerste** op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw intakegesprek aan dat u geboren was op 7 mei 1999 (fiche niet begeleide minderjarige). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het AZ Sint-Jan, Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, Ruddershove 10, 8000 Brugge op 10 november 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 10 november 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 23,66 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar.

Niettemin herhaalde u uw eerdere claim voor de DVZ, met verwijzing naar de door u gepresenteerde geboorteakte (verklaring DVZ dd. 19 januari 2017, afdeling 4.). Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u wederom 7 mei 1999 aan, met verwijzing naar uw geboorteakte (CGVS p. 2, 3). Uw geboorteakte werd evenwel pas afgegeven op 19 september 2016 (document 1), naar uw eigen zeggen louter op basis van het voorleggen van een eenvoudige nota door uw ouders (CGVS p. 3).

Er is geen garantie dat deze nota uw correcte geboortedatum bevatte, en zelfs al gaat het om een gelegaliseerde geboorteakte, kan deze daarom niet dienen om uw geboortedatum te bevestigen. Er staat geen foto op en ze is gelegaliseerd in uw afwezigheid daar u op dat ogenblik in België was. Een legalisatie wilt trouwens niet zeggen dat de inhoud van het document ook waar is. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor een geboorteakte voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldde.

*Er zijn **ten tweede** ook redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelt over het bezit van een paspoort in Bangladesh, en het bezitten van dit Bengaals paspoort in België. Voor de DVZ verklaarde u namelijk dat u met een vals paspoort met een visum voor Italië naar Europa reisde (verklaring DVZ dd. 19 januari 2017, afdeling 25.). Er zijn evenwel redenen om daaraan te twijfelen. Primo, toen u voor het CGVS gevraagd werd waarom u geen echt paspoort had aangevraagd, verklaarde u dat u daar niet genoeg tijd voor had, en zelfs geen tijd had om een aanvraag in te dienen vooraleer u moest vertrekken omwille van uw problemen (CGVS p. 8). Later tijdens het gehoor verklaarde u evenwel dat u na uw ontsnapping uit het JMB-instituut nog een maand en tien dagen doorbracht bij uw oom terwijl de mensensmokkelaar uw vertrek regelde (CGVS p. 11, 12), wat uw eerdere claim dat u zelfs geen tijd had om een aanvraag voor een paspoort in te dienen, onderuit haalt.*

Secundo legt u over het valse paspoort dat u gekregen zou hebben van de smokkelaar ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u voor de DVZ dat het paspoort een geboortedatum vermeldde ergens in 1986 of 1987 (verklaring DVZ dd. 19 januari 2017, afdeling 25.), terwijl u het voor het CGVS had van een geboortedatum van 1988 (CGVS p. 9).

Tertio is het ook merkwaardig dat u het valse paspoort waarmee u gereisd zou zijn niet kon voorleggen, noch enige andere vorm van documenten die uw voorgehouden reisweg zouden kunnen bevestigen. Dit kwam volgens u omdat al deze zaken werden afgenomen door de handlanger van de mensensmokkelaar in Europa (CGVS p. 10), maar u kan evenwel geen goede verklaring geven voor waarom hij al deze documenten van u zou afnemen, buiten dat hij u afgesnauwd zou hebben en gezegd dat uw zaken niet waren (CGVS p. 10). Hier kan in het licht van het bovenstaande maar weinig geloof aan gehecht worden. Waarschijnlijker is dat u met uw eigen paspoort naar België bent gekomen, en zowel dit als andere reisdocumenten weigert voor te leggen, mogelijk omdat u uw werkelijke identiteit en leeftijd probeert achter te houden voor het CGVS, wat zou wijzen op een stuitend gebrek aan medewerking, en uw geloofwaardigheid voor het overige ook danig ondermijnt.

Naast deze indicaties van een gebrek aan medewerking, dient ook vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om de gebeurtenissen die de aanleiding voor uw vlucht zouden vormen, aannemelijk te maken. U verklaarde dat u ontvoerd werd door de JMB en tijdlang door hen werd vastgehouden, en dat ze na uw ontsnapping uit gevangenschap u met de dood bedreigden, waardoor u niet langer in Bangladesh kon blijven (CGVS p. 12). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw interacties met de JeS of JMB voorafgaand aan de ontvoering, noch de ontvoering zelf, noch uw periode van gevangenschap, noch uw ontsnapping, aannemelijk te maken.

***Ten eerste** dient er ook nog op gewezen te worden dat u er niet in slaagt om een goede reden te geven waarom LMB u zou willen ontvoeren. Ze zouden immers een task force van vijf man achter u aan hebben gestuurd, om u vervolgens in hun kamp rond te leiden en u de verborgen wapenvoorraad te tonen (CGVS p. 11). Dit alles vergt van de ontvoerders een zekere inspanning, en stelt hen bloot aan een groot risico mocht u ontsnappen, zoals u gedaan zou hebben. Ze zouden deze zaken dus niet gedaan hebben als ze hier geen goede reden voor hadden. Zelf verklaart u evenwel enkel dat u in de leeftijdscategorie van 15 – 20 jaar oud zat (in weerwil van de resultaten van het medisch onderzoek) en dat u een getalenteerde en intelligente student was die evenwel niet vrijwillig wou aansluiten (CGVS p. 17). Geen van die zaken verklaart evenwel waarom JMB zo op uw medewerking gebrand zou zijn dat ze de bovengenoemde risico's zouden nemen. Hierop gewezen, kan u zelf geen overtuigende verklaring aanbrengen (CGVS p. 17, 18).*

*Er kan **ten tweede** evenwel nog op gewezen worden dat het ook merkwaardig is dat u ermee akkoord zou gaan om in een auto te stappen met vijf vreemde mannen die “iets van [u] wouden” (CGVS p. 13). De uitgespaarde wandeling van ongeveer een uur naar de madrassa zou voor een redelijk voorzichtig persoon niet mogen opwegen tegen de toch wel eerder sinistere formulering van deze uitnodiging. Het valt ook op dat u er niet in slaagde om de personen die u ontvoerden op doorleefde of gedetailleerde wijze te omschrijven; “ze hadden een beetje rood , ... islamitisch hoofddeksel, en lange gewaden”*

(CGVS p. 13). Van een zodanig traumatische gebeurtenis als een ontvoering zou nochtans verwacht kunnen worden dat ze in uw geheugen gegrift zou zijn, met inbegrip van het uitzicht van de daders. Dat u geen meer gedetailleerde beschrijving kan geven, wijst tevens in de richting van de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde, u zou vervolgens zijn wakker geworden in een kamer met twee a drie andere personen (CGVS p. 11). Het is op zich al opmerkelijk dat u spreekt van twee à drie personen, want u zou tussen de twee en de vier dagen met hen hebben doorgebracht aldaar (CGVS p. 11, 14), ruimschoots genoeg tijd om een definitieve telling uit te voeren. U slaagde er vervolgens ook niet in om de namen van één a twee van deze twee a drie personen te herinneren, zagezegd om dat ze niet "close" met u waren (CGVS p. 13). Deze uitleg houdt evenwel geen steek; u zou op dat moment net ontvoerd zijn, en gedurende een aantal dagen was de kamer waar u met hen opgesloten was uw gehele wereld. Het is onvoorstelbaar dat u op dat moment niet zou willen weten met wie u samen opgesloten zat, ook al waren het eerder norse personen. Bovendien is de ook de beschrijving van deze kamer waar u opgesloten zat heel generisch van aard: (toevallig) ongeveer zo groot als het gehoorlokaal, met bedden (CGVS p. 13). Er was ook een badkamer in annex, maar dat vermeldde u pas achteraf, nadat u gewezen was op de nood om ook naar het toilet te gaan gedurende uw opsluiting (CGVS p. 14). Dit geheel van verklaringen maakt kortom een zeer weinig geloofwaardige indruk.

U legt **ten vierde** trouwens nog tegenstrijdige verklaringen af over de tijd die u in deze kamer zou moeten hebben doorbrengen. Initieel spreekt u van twee dagen (CGVS p. 11), terwijl u later verklaard dat u er eigenlijk drie a vier dagen zat opgesloten (CGVS p. 14). U verklaart deze tegenstrijdigheid niet, maar herhaalt louter het om een opsluiting van drie a vier dagen ging (CGVS p. 14). Het valt wederom maar moeilijk te geloven dat u niet exact zou weten hoe veel tijd u op deze plaats moest doorbrengen; u was net gekidnapt, en had niets anders om handen.

Ten vijfde legt u vervolgens tegenstrijdige verklaringen af over wat men met u na de opsluiting in de kamer gedaan zou hebben. Initieel verklaart u dat u na de opsluiting voor een raad van vijf werd geleid en een aantal boeken kreeg over Jihad (CGVS p. 11), en men u nadien een ondergrondse wapenverzameling toonde (CGVS p. 11). Later stelt u evenwel dat u meteen na uw opsluiting de wapenopslagplaats te zien kreeg, waarna u in situ van de gids een aantal boeken kreeg die hij bij zich had (CGVS p. 14, 15). Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, stelt u louter dat het steeds om dezelfde personen ging, wat evenwel de omgekeerde chronologie van de gebeurtenissen niet kan verklaren. Het is ook opvallend dat u geen enkele beschrijving van de wapenkamer kon geven, zagezegd omdat u te gechoqueerd was (CGVS p. 15). In het licht van het opvallende gebrek aan detail van al uw andere omschrijvingen van personen, plaatsen, of objecten doorheen uw verklaringen, kan deze uitleg evenwel niet weerhouden worden, en is ook dit eerder een element dat wijst op de ongelooftwaardigheid van de door u geschetste periode van ontvoering.

Aansluitend hierop is het **ten zesde** markant dat u er niet in slaagt om ook maar iets over de Jihadboeken te vertellen, buiten dat het "islamitische boeken" waren (CGVS p. 16). Erop gewezen dat u de boeken ruim een maand in uw bezit had, stelt u dat u de hele tijd enkel deed alsof u de boeken las, omdat de inhoud gevaarlijk geweest zou zijn (CGVS p. 16). Dat u evenwel zodanig bibliofoob was dat u zelfs de titels van deze boeken niet gelezen zou hebben (CGVS p. 16), valt maar moeilijk te geloven, en wijst eerder in de richting van de ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Ten zevende bleef u ook over uw tijdsbesteding gedurende uw verblijf in het terroristeninternaat opvallend vaag. U kreeg les zoals in de madrassa thuis, maar met een aangepast curriculum. Gevraagd wat dit inhield, duidt u op instructies over wapengebruik, de basics (CGVS p. 16), maar daarop gevraagd wat dat precies inhield, spreekt u plots over onderricht in het overtuigen en ontvoeren van mensen (CGVS p. 16, 17), om dan te stellen dat u niet de kans kreeg om wapens te gebruiken (CGVS p. 17). Over de kunst van het overtuigen wist u evenwel enkel te zeggen dat dit gebeurt door eerst over de islam in het algemeen te praten, en later "verder" te gaan, of alternatief mensen gewoon te kidnappen (CGVS p. 16, 17), een weinig diepgaande omschrijving van de leerstof. Niets van dit alles komt doorleefd of overtuigend over.

Ten achtste legt u ook over het moment van uw ontsnapping tegenstrijdige verklaringen af. Initieel verklaarde u zonder meer dat u op een bepaald moment buiten was voor een wandeling, in heuvelachtig gebied, en dan op de loop ging toen u twee Chakmas tegenkwam (CGSV p. 11). Later stelt u evenwel dat u ontsnapte door tijdens een avondgebed langs een boom over een muur te klimmen, en dan nadien de Chakmas tegenkwam (CGVS p. 15).

Gewezen op deze discrepantie, stelt u dat u met “wandeling” bedoelde dat u aan het stappen was aan een laag tempo na uw ontsnapping, om niet op te vallen (CGVS p. 16). Deze uitleg overtuigt evenwel niet: buiten zijn voor een wandeling is iets heel anders dan buiten zijn en wandelen.

Aansluitend hierop kan er **ten slotte** ook nog op gewezen worden dat het merkwaardig is dat u het na uw ontsnapping niet nodig achtte om naar de politie te gaan. U wist na uw ontsnapping ongeveer waar het trainingskamp van de JMB was, en wist daar een verborgen wapenkamer zijn. Een minimum aan burgerzin en vergeldingsdrang zouden u toch moeten nopen om deze informatie door te geven aan de autoriteiten, maar dat deed u naar eigen zeggen niet omdat u bang was om terug naar die locatie te gaan (CGVS p. 12). Het is evenwel helemaal niet duidelijk waarom u bang zou hoeven te zijn om terug te gaan naar die locatie in het bijzijn van de politie. In het licht van al het bovenstaande is het daarentegen veel waarschijnlijker dat u niet naar de politie bent gegaan om deze zaken te melden omdat de door u geschetste ontvoering en wat daarop volgde nooit heeft plaatsgegrepen. Immers dat u de beslissing neemt om het land te verlaten zonder dat u ter plaatse eerst grondig zoekt naar oplossingen, komt weinig aannemelijk over.

Samen genomen kan gesteld worden dat u er op geen enkel moment in slaagde om aannemelijk te maken dat u ontvoerd werd door de JMB, ongeveer een maand lang werd vastgehouden, en vervolgens kon ontsnappen. Aangezien uw vrees voor vervolging of het lopen van een risico op het lijden van ernstige schade gebaseerd is op deze voorgehouden interacties met de JMB (CGVS p. 11, 12, 20) en u geen andere problemen aanhaalt (CGVS p. 19), leidt dit tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Er is supra reeds gewezen op de twijfels omtrent de datum vermeldt op de door u voorgelegde geboorteakte (document 1). De identiteitskaarten van uw zus en schoonbroer, uw unionkaart, en het certificaat van het Bridge-instituut houden geen verband met de door u aangehaalde vrees voor vervolging (documenten 2, 3, 4, en 7).

Van de overige documenten kon u ten eerste enkel kopieën presenteren, die steeds onderhevig kunnen zijn aan eventueel knip-en plakwerk. Ten tweede valt het op dat de brief van uw madrassa en uw basisschool (documenten 5 en 6), een identieke lay-out lijken te hebben ondanks dat ze door verschillende instanties en met een zevental jaar verschil zouden zijn opgesteld. Ze zijn tevens beide in (slecht) Engels opgesteld, vreemd voor Bengaalse documenten. Dit doet twijfelen aan de echtheid. Bovendien is de loutere vermelding dat “we confirmed from his father’s and local knowledge that he was kidnap” (sic.) niet voldoende om de algehele geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Van de aangifte door uw vader bij de politie van uw kidnapping (documenten 8 en 9), dient te worden herhaald dat het slechts gaat om kopieën, waardoor de echtheid niet kan worden nagegaan. Zelfs al mocht het trouwens om een echt document gaan, dan nog zou dit enkel aantonen dat uw vader gezegd heeft dat hij denkt dat u mogelijk ontvoerd bent door de JMB. Hij is in deze natuurlijk geen onbevooroordeelde partij, en een loutere statement van zijn kant, zelfs als was deze werkelijk geacteerd door de politie, heeft dus maar zeer geringe waarde. Ook dit kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

U brengt tevens geen informatie aan waaruit blijkt dat er in uw land van herkomst sprake is van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en kan dus ook geen aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus op deze basis.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 mei 2017 een schending aan van *“artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 17 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel van het K.B. van 11 juli 2003. Hij stelt dat een grondige analyse van de relevante informatie die door hem wordt voorgelegd, moet worden gedaan door de verwerende partij, wat *in casu* niet correct gedaan werd. Hij verwijst bovendien naar artikel 203 van de *“Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status”* van de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen dat stelt: *“After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to “prove” every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.”*. Verzoeker geeft ook aan dat de Raad *“regelmatig (verwijst) naar dit beginsel in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas*. Verzoeker haalt (oudere) rechtspraak aan met name *“RVV, n° X van 20 november 2008, § 2.8 ; RVV n° X van 19 mei 2009, § 2”*.

Waar verweerder ernstige twijfels over de leeftijd van verzoeker heeft, volhardt verzoeker in zijn verklaringen, verklaart wel op 7 mei 1999 geboren te zijn en stelt dat hij ter ondersteuning van zijn verklaringen een geboorteakte heeft voorgelegd. In tegenstelling tot de motivatie van verweerder werd dit document niet afgegeven *“louter op basis van het voorleggen van eenvoudige nota door uw ouders”*, doch verklaarde verzoeker gedurende zijn gehoor dat *“toen ik geboren was, hebben mijn ouders mijn datum in een dagboek geplaatst, dat is typisch Bangladesh. Daarna moet je naar Union-Office voor certificaat. (...) We hebben een kliniek in ons dorp, het is van daar, het is een soort van nota die ze geven in het ziekenhuis.”* Het betreft dus geen nota van zijn ouders maar wel van het ziekenhuis. Verzoeker voegt eraan toe dat het document een authentiek document is: *“A partir du moment où l'autorité qui est l'auteur des documents est clairement identifiée et qu'il n'est pas allégué qu'elle est inexistante, sa force probante ne peut être contestée”* (C.E, arrêts n°122.032 du 5 août 2008 et n°154.149 du 25 janvier 2006). Het was volgens verzoeker aan de tegenpartij om naar informatie over de werkwijze van een geboorteakte in Bangladesh te zoeken. Door geen rekening te houden met dit document heeft de verwerende partij het artikel 27, b), van het K.B. van 11 juli 2003 geschonden.

Wat betreft zijn reisdocumenten herhaalt verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid was om een paspoort te halen. Hij legt uit dat hij na zijn vlucht *“wel een maand bij zijn oom gebleven maar hij bleef was ondergedoken. De platste waar het paspoort is gemaakt, is ver van het huis van zijn oom. Het was dus onmogelijk en heel gevaarlijk voor hem buiten te gaan om deze stappen te doen.”*.

Waar verweerder verzoeker verwijt tegenstrijdige verklaringen af te leggen over zijn geboortedatum op zijn vals paspoort, benadrukt verzoeker dat er *“geen vertaler op de eerste interview was. Meneer heeft gezegd op CGVS : “Er was geen vertaler, dat was moeilijk voor mij om te begrijpen.” (p. 7/22 van het gehoorverslag). Bovendien, uit het gehoorverslag CGVS blijkt dat geen vraag over DVZ werd gesteld aan het begin van het gehoor. Bovendien werd de verzoeker niet met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd gedurende het gehoor. Artikel 17§2 luidt als volgt : Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking [met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij ...] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren. »”*.

Daarnaast begrijpt verzoeker de opmerkingen van verweerder niet *“over het feit dat hij niet in bezit van zijn reisdocumenten is. Zoals veel asielaanvragers was de verzoeker verplicht om de reisdocumenten aan de mensensmokkelaar terug te geven.”*.

Wat betreft de redenen waarom JMB verzoeker heeft gekozen, stelt verzoeker dat zijn profiel interessant was voor *“dit band”*, nu hij een goed en intelligente student was.

Verzoeker stelt voorts dat *“zoals gezegd in de beslissing zijn de door verzoeker aangehaald gebeurtenissen traumatische”*.

Verzoeker beklemtoont zoveel mogelijk details over zijn ontvoering gegeven te hebben. Zo geeft hij aan: *“Als het auto kwam had Meneer Abdul geen twijfels over de bedoelingen van deze personen. Hij heeft dus natuurlijk aanvaard in de auto te stappen. “Die mensen vroegen om met hen mee te gaan, ze zeiden dat ze me zouden afzetten op weg naar mijn madrassa. Het is drie vier kilometer weg, dus dat leek me interessant. Het zou me een uur kosten te voet. Daarom deed ik dat. Ze hadden ook informatie, daarom ging ik akkoord.” (p. 12/22 van het gehoorverslag).”*

Wat betreft de andere medegevangenen verklaart verzoeker dat ze met drie waren, waarvan één Darek heet. Verzoeker geeft aan de namen van de twee andere medegevangenen niet te kennen omdat hij niet met hen heeft gesproken. Volgens verzoeker werd op het CGVS geen vraag gesteld over de fysieke beschrijving van deze medegevangenen.

Verzoeker legt uit dat hij vier volle dagen in de kamer gebleven is, de vijfde dag werd uit de cel werd vrijgelaten, waarna hij in het terroristeninternaat geïnterneerd werd. Hij stelt dat hem daar jihadistische lectuur werd voorgelezen, doch dat hij dit alles vergeten is omdat hij niet omdat hij niet islamitisch is. Verzoeker herneemt te zijn gevlucht tijdens het gebed, omdat het heel rustig was en hij zich net buiten bevond voor een wandeling.

Gezien het voorafgaande, kunnen we concluderen dat de motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook artikel 48/3 en 48/4 werden hierdoor geschonden, aldus het verzoekschrift.

Ten slotte, vraagt de verzoekster de toepassing van het artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In hoofddorde wordt gevraagd *“verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toekennen”, “In subsidiaire orde, de bestreden beslissing vernietigen”, “In nog meer ondergeschikte orde, verzoeker erkennen als vluchteling.”*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker beweert Bangladesh te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met leden van de Jumahetul Mujahideen Bangladesh (JMB).

2.4. Vooreerst kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen en zich als minderjarige voordeed terwijl hij op 10 november 2016 een leeftijd van ouder dan 18 jaar, meer bepaald 23,66 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (zie beslissing dienst Voogdij van 8 december 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “*Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004).

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers aanhoudende beweringen, zowel bij de DVZ (verklaring DVZ, punt 4) als bij het CGVS (CGVS-verslag, p. 2, p. 3), dat hij op 7 mei 1999 geboren is. Waar verzoeker naar zijn geboorteakte verwijst waarop bevestigd staat dat hij op 7 mei 1999 geboren is, stelt de Raad vast dat deze pas werd geregistreerd en uitgegeven op 19 september 2016, dus nadat verzoeker reeds in België was, op vertoon van een nota door verzoekers ouders (CGVS-verslag, p. 3). Het verzoekschrift betoogt dat dit document niet werd afgegeven “*louter op basis van het voorleggen van eenvoudige nota door (verzoekers) ouders*”, doch dat verzoeker verklaarde gedurende zijn gehoor dat “*toen ik geboren was, hebben mijn ouders mijn datum in een dagboek geplaatst, dat is typisch Bangladesh. Daarna moet je naar Union-Office voor certificaat. (...) We hebben een kliniek in ons dorp, het is van daar, het is een soort van nota die ze geven in het ziekenhuis.*”. Dat verzoeker stelt dat geboorteaktes in Bangladesh op deze manier worden geregistreerd en uitgegeven, betreft een louter blote bewering die hij niet ondersteunt met enig objectief element. Waar hij nog aanvoert dat het aan verweerder is om naar informatie over de werkwijze van een geboorteakte in Bangladesh te zoeken, merkt de Raad op dat de CGVS niet het tegenbewijs dient te leveren van loutere beweringen en de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Een legalisatie houdt bovendien niet noodzakelijk in dat de inhoud van het document, verzoekers geboortedatum, ook waar is. Daarenboven wijst de COI Focus “*Bangladesh. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*” van 23 februari 2017 (update), toegevoegd aan het administratieve dossier, op de prevalentie van (ver)vals(t)e identiteits- en reisdocumenten, waarbij het onder meer vooral gaat over geboorteaktes. De informatie vermeldt dat er een volledig uitgebouwde alternatieve markt is van vervalste identiteitsdocumenten in Bangladesh. De beoordeling van de bewijswaarde van Bengaalse identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. De vaststelling dat er nog stempels werden toegevoegd op dit certificaat doet geen afbreuk aan de vaststelling dat documenten in Bangladesh slechts een bijzonder betrouwbare bewijswaarde hebben en dat verzoeker volgens het medisch onderzoek merkbaar ouder is dan hij verklaarde.

2.5. Voorts kon verzoeker het vermeende valse paspoort waarmee hij naar België gereisd zou zijn niet voorleggen, noch enige andere stukken of documenten die zijn voorgehouden reisweg zouden kunnen bevestigen terwijl hij deze ongetwijfeld bezat. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Dit is echter niet het geval. Verzoekers bewering dat R., de smokkelaar die hem in Italië opwachtte, deze documenten – paspoort, boarding pass, ticket – had afgenomen (“*hij zei dat dat mijn zaken niet waren*”, CGVS-verslag, p. 9-10) zonder dat verzoeker dit nader kan toelichten, kan niet overtuigen in het licht van verzoekers tegenstrijdige verklaringen over dit valse paspoort. Zo stelde verzoeker dat hij de geboortedatum moest onthouden omdat ze er misschien naar zouden vragen (CGVS-verslag, p. 10) bij de DVZ dat het paspoort een geboortedatum vermeldde ergens in 1986 of 1987 (verklaring DVZ, punt 25), terwijl hij bij het CGVS stelde dat de geboortedatum in het paspoort 1988 was (CGVS p. 9).

Dit klemmt te meer nu verzoeker stelde dat hij geen tijd had om een aanvraag in te dienen omwille van zijn problemen, noch tijd genoeg had om zijn paspoort af te halen en een visum te verkrijgen (CGVS-verslag, p. 8), terwijl dit niet valt te rijmen met zijn latere verklaring waarbij hij stelde dat hij na zijn ontsnapping uit het JMB-kamp nog een maand en tien dagen bij zijn oom verbleef alvorens uit Bangladesh te vertrekken (CGVS-verslag, p. 12), en aldus tijd genoeg had. Bovendien is het redelijk aan te nemen dat het organiseren van een illegale reis niet minder tijd vergt, wel integendeel.

Waar het verzoekschrift nog uitlegt dat het onmogelijk en gevaarlijk was voor hem om naar buiten te gaan om zijn paspoort te regelen, nu hij ondergedoken leefde bij zijn oom en de plaats waar de paspoorten worden gemaakt ver gelegen is, stelt de Raad vast deze een loutere *post-factum* verklaring duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Verzoekers lacuneuze en tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan zijn beweerde illegale reis naar Europa.

De Raad benadrukt dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is. Dit kan *in casu* niet blijken.

2.6. Een schending van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoals aangevoerd, omdat verzoeker niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, kan evenmin worden weerhouden. De Raad wijst erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Ook gaat de bewering dat er geen vertaler aanwezig was op het eerste interview, om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschonen, in tegen het administratief dossier waar kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Bengaals en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

2.7. Daar waar verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen op andere essentiële punten eveneens tegenstrijdig en onaannemelijk, vaag en weinig doorleefd zijn.

Zo stelt de Raad voorts nog vast dat verzoeker er evenmin in slaagt de gebeurtenissen die de aanleiding van zijn vlucht uitmaakten – zijn interacties met Jamiat e Shebir (JeS) en/of JMB voorafgaand aan zijn ontvoering, de ontvoering zelf, de periode van gevangenschap en zijn ontsnapping – aannemelijk te maken. Verzoeker kan niet toelichten waarom JMB precies verzoeker zou willen ontvoeren, noch waarom er zoveel moeite gedaan werd om hem te rekruteren (CGVS-verslag, p. 11). Ook kan niet worden ingezien waarom JMB het risico nam om verzoeker vrij snel na zijn ontvoering in het kamp rond te leiden en de verborgen wapenvoorraad, alsook een bom, te tonen (CGVS-verslag, p. 11), temeer nu zowel verzoeker als zijn vader eerder hadden geweigerd dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten. Verzoekers uitleg, dat hij een intelligente en goede student was (CGVS-verslag, p. 17), welke overigens hernomen wordt in het verzoekschrift, kan niet verklaren waarom JMB zo op verzoekers medewerking gebrand is, noch waarom deze voornoemde risico's nemen. Hierop gewezen, komt verzoeker niet verder dan *“Omdat de jamiati de machtigste partij zijn in ons dorp, hun doel is om mensen als mij te overtuigen ze hebben ook bij anderen geprobeerd, om hun partij groter te maken.”* en *“Ik heb dezelfde vraag, waarom ik? Eerst was het de jamiaati, niet JMB, maar later toen ik was gekidnapt zag ik JMB mensen, ik zat met dezelfde vraag.”* (CGVS-verslag, p. 17), wat niet kan overtuigen.

2.8. Verzoekers ontvoering is ook niet geloofwaardig. Hij verklaarde dienaangaande: *“Ik ging naar de madrassa, ik was op weg, dan hielden vier vijf mensen me tegen, ze zagen er ok uit ik stopte ook om een praatje te slaan, ze vroegen me om naar hun auto te gaan, daar in te zitten. Ik volgde. Ze duwden een spray in mijn gezicht en ik werd bewusteloos.”* (CGVS-verslag, p. 12). Nog daargelaten dat verzoeker vrij onbezonnen zomaar instapte in een auto met vijf wildvreemden omdat zij *“iets van me wouden”* (CGVS-verslag, p. 13) slaagde verzoeker er niet in zijn ontvoerders op doorleefde wijze te omschrijven, en bleef steken in vage en nietszeggende verklaringen, *“Ze hadden een beetje rood, twee van hen hadden een islamitisch hoofddeksel, ze droegen allemaal lange gewaden.”* (CGVS-verslag, p. 13). De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers beweerde ontvoering.

2.9. Verzoekers is al even onbeduidend over zijn gevangenschap. Verzoeker wist niet precies aan te geven met hoeveel personen – twee of drie (CGVS-verslag, p. 11) – hij de eerste twee tot vier dagen van zijn opsluiting in één kamer zou hebben doorgebracht, noch kende hij al hun namen kende (CGVS-verslag, p. 13, p. 14). Dat verzoeker alleen Tarek kende, maar de namen van de één of twee andere personen niet, omdat deze niet vriendelijk waren (CGVS-verslag, p. 13), kan niet overtuigen. Er kan immers aangenomen worden dat verzoeker minstens enkele woorden, waaronder namen, uitwisselt met de personen met wie hij dagenlang opgesloten zat, temeer nu de detentieperiode een intense periode is waar gevangenen dicht opeen leven en op elkaar aangewezen zijn. Ook de beschrijving van de kamer waar verzoeker beweerdelijk opgesloten zat, blijft algemeen *“(kijkt rond) was zo groot als deze kamer. (...) Er waren bedden op de vloer, enkelen.”* (CGVS-verslag, p. 13). Verzoeker maakte daarnaast pas melding dat er een badkamer was toegevoegd aan de kamer, wanneer hem hiernaar gevraagd werd (CGVS-verslag, p. 14). Verzoekers onaannemelijke en oppervlakkige verklaringen ondergraven aldus de geloofwaardigheid van zijn beweringen werkelijk te zijn opgesloten door JMB.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verklaart dat de gevangenen met drie waren, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij bij het CGVS ondubbelzinnig liet optekenen dat zijn medegevangenen met *“twee a drie”* waren (CGVS-verslag, p. 11) terwijl hierover moeilijk twijfel kan bestaan. Tevens is verzoeker tegenstrijdig over de tijd die hij in deze kamer zou hebben doorgebracht. Zo spreekt verzoeker aanvankelijk over twee dagen (CGVS-verslag, p. 11), terwijl hij even later stelt dat hij er eigenlijk drie à vier dagen opgesloten zat (CGVS-verslag, p. 14). Er kan niet ingezien worden, noch wordt toegelicht, hoe men zich kan vergissen over de duurtijd van de gevangenschap wanneer deze gebeurtenis zich in werkelijkheid heeft voorgedaan en te meer nu het enkel over een aantal dagen gaat. Verzoekers poging in het verzoekschrift dat hij vier volle dagen in de kamer gebleven is en de vijfde dag uit de cel werd vrijgelaten, gaat eraan voorbij dat de tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen.

2.10. Voorts legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de periode na de – reeds ongeloofwaardig bevonden – opsluiting in de kamer. Initieel verklaarde verzoeker dat hij na twee dagen opsluiting, naar een kamer werd gebracht, *“waar er nog ver vijf personen waren, één van de leiders gaf me drie boeken en zei om deze te lezen. Toen ik begon te lezen zag ik dat het ging over Jihad, hoe een Jihadi te worden, wat te doen. Ik moest niet alleen lezen, maar ook de regels volgen, nadien bracht hij me naar een ondergrondse locatie en toonde hij een verzameling van wapens en een soort bom.”* (CGVS-verslag, p. 11). Even later stelde verzoeker dat hij na drie vier dagen opsluiting, *“Ik ging buiten, drie vier dagen nadien, dan brachten ze me naar de geheime kamer, waar de wapens waren.”* en *“In het begin toonden ze alle wapens, nadien gaven ze me de boeken, ik vroeg waarom de boeken, ze zeiden om de wapens te gebruiken moet je daarover weten, daarom moet de de instructies weten en volgen, je hebt geen keus.”* (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoeker niet eenduidig chronologisch kan stellen of hij in een kamer met boeken dan met wapens werd geplaatst, wijst er slechts op dat hij deze gebeurtenissen niet werkelijk heeft ervaren. Verzoeker kon overigens geen enkele beschrijving van de wapenkamer, omdat hij te gechoqueerd was (CGVS p. 15) terwijl net bijzonder alert zou moeten zijn wanneer hij met wapens in contact werd gebracht. Verzoeker slaagt er evenmin in om ook maar iets – behalve dat het islamitische boeken met een gevaarlijke inhoud zijn – over de Jihadboeken die hij een maand in zijn bezit had, te vertellen (CGVS-verslag, p. 15, p. 16) en dat hij slechts vage verklaringen kon afleggen over zijn tijdsbesteding tijdens zijn verblijf in het trainingskamp/internaat (CGVS-verslag, p. 16-17), bevestigt de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden periode van ontvoering.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hem jihadistische lectuur werd voorgelezen, doch dat hij dit alles vergeten is omdat hij niet omdat hij niet islamitisch is. Deze bewering kan echter niet worden weerhouden, nu verzoeker verklaarde dat hij een maand lang Islamitische les volgde en elke dag vijf keer bad (CGVS-verslag, p. 15). Het is niet aannemelijk dat verzoeker hierover niets kan zeggen, nu redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er iets zou blijven hangen van deze lessen, ook al is verzoeker niet Islamitisch, temeer nu hij zelf aangaf een goede student was (CGVS-verslag, p. 17).

2.11. De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers beweerde ontsnapping. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat hij op een bepaald moment buiten was voor een wandeling in heuvelachtig gebied, waarop hij twee Chakmas tegenkwam die hem hielpen om weg te lopen (CVGS-verslag, p. 11), terwijl hij even later verklaarde dat hij ontsnapte door tijdens een avondgebed langs een boom over een muur te klimmen, waarna hij de Chakmas tegenkwam (CGVS-verslag, p. 15). Gewezen op zijn ongerijmde verklaringen – een wandeling tegenover een doelbewuste ontsnappingspoging –, trachtte verzoeker dit te verschonen: *“Door wandelen wou ik zeggen dat ik niet aan het lopen was, dat zou verdacht zijn. Daarom wandelde ik, en ontmoette ik hen.”*

Ik was eerst bag, maar toen ik zag dat ze er chinees uitzagen was ik meer gerust. Ik legde mijn problemen uit en ze hielpen me om weg te gaan.” (CGVS-verslag, p. 15). Deze uitleg overtuigt evenwel niet.

Waar verzoeker herneemt te zijn gevlucht tijdens het gebed, omdat het heel rustig was en hij zich net buiten bevond voor een wandeling, merkt de Raad op dat verzoeker er opnieuw aan voorbijgaat gaat de tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen.

2.12. De overige door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Een document is slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De identiteitskaarten van de beweerdelijke zus en schoonbroer van verzoeker kunnen hooguit de identiteit van verzoekers zus en schoonbroer bewijzen. Het certificaat van het Bridge instituut toont slechts aan dat verzoeker een cursus over computers voltooid heeft in 2015.

De brief van verzoekers madrassa en zijn basisschool hebben een identieke opmaak, ondanks dat ze door verschillende instanties met een zevental jaar verschil zouden zijn opgesteld. Ze zijn tevens beide in (slecht) Engels opgesteld en niet in het Bengaals. Daarnaast betreffen het beide fotokopieën, waarvan de bewijswaarde gering is nu dergelijke stukken gemakkelijk te fabriceren zijn. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de verklaringen – en de vermelde geboortedatum van verzoeker – in deze brieven.

Verzoekers Union-kaart betreft eveneens een fotokopie en is opgesteld in slecht Engels. Deze werd pas uitgegeven op 8 februari 2017 en geauthentiseerd op 9 maart 2017, 3 dagen na verzoekers interview bij het CGVS waarin hij stelde dat hij zijn Union-certificaat had getoond om een sim-kaart te kunnen verkrijgen (CGVS-verslag, p. 10). Evenmin kan de Raad inzien hoe verzoekers ouders deze Union-kaart gebruikt hebben bij de verkrijging van verzoekers reispaspoort in 2016 (CGVS-verslag, p. 3).

Ook de documenten die betrekking hebben op de aangifte van verzoekers ontvoering door verzoekers vader betreffen slechts een kopie. Daarenboven betreft het een loutere aangifte, die gebaseerd is op de eenzijdige verklaringen van verzoekers vader zodat dit niets zegt over de echtheid van de daarin vermelde feiten.

2.13. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het geven van *post factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.17. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK